

Porslinsdockan.

Jag hade en dröm,
jag var en porslinsdocka
så vit och så skör
att den som tappade mig
skulle förstöra mig
för alltid.

Jag drömde att
jag satt i ett hörn
bortglömd
var ett samlingsobjekt
på grund av
min otillräcklighet.

Och jag var vit som snö
med klarblåa ögon
och ett hjärta av porslin
som man fick vaka över.
Se men inte röra
för jag kunde gå sönder,
när som helst.

En del av inventariet.
Och en del av min kropp var skev
för skulptören hade gjort ett fel,
och därför var jag unik
den enda i sitt slag.
Unik.

Men jag vaknar upp
och jag inser
att allt inte var en dröm,
för jag är en porslinsdocka så skev,
så jag fäller en stilla tår
över de år som gått förlorat
då någon hållt i mig
så att jag inte skulle falla
när jag redan

fallit
för
länge
sen.

Och allt som kvarstår
är
100 000 bitar
av
krossat porslin
på
mitt golv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten